

Ellentétek összhangja
szerző: Bobkó Lilla Réka

TDK_2019 Építészmérnöki Kar Rajzi és Formaismereti Tanszék
konzulens: Pintér András Ferenc

Materiális Szellemi

mérnöki művészi

reális irreális

fekete fehér

rideg emberközeli

nehéz könnyű

tárgyilagos szubjektív

fizikai lelki

Egy alkotás önmagában is képes hatást gyakorolni a szemlélőre, a szöveg csupán egy kiegészítő, az én szemszögömből történő leírás. Úgy gondolom, hogy a képzőművészetben és az építészetben a formáknak önmagukban, szavak nélkül is helyt kell állniuk, hiszen az a szerepük, hogy a látványon keresztül kommunikáljanak a nézővel. Változó, hogy ki mire asszociál, a legfontosabb, hogy hatással legyenek, érzéseket váltsanak ki. Az érzések egyénekenként különbözőek, akár **ellentétesek**, de mégis az összes megközelítés egy pontban találkozik, az alkotásban, ami **összhangot** hoz létre köztük.

A projekt viszonya hozzám:

Ez az alkotás, mint híd, összeköti a belső immanens lényemet és a materiális valóságot, illetve a mérnöki és művészi érdeklődésemet. A képben elhelyezkednek a mérnökies, pontos, egyenes, geometrikus vonalak, és velük szemben a finom, művészi, érzelmes felületjátékok. Ez a kettősség megtalálható az építészetben is. A szakmában, a képen, és bennem is összhangot alkotnak.

Belső kihívásnak tekintem a számomra eddig ismeretlen értékek felfedezését és megmutatását másoknak. Célom, hogy ezáltal többen észre vegyék ezeket a rejtett értékeket, így egy izgalmasabb, értékesebb világban élhetünk.

Inspiráció:

Ez esetben egy építészeti témából indultam ki, a hídból. Ami elsősorban nem esztétikai célból jön létre, nem feltétlenül asszociálunk belőle a szépségre, mégis van, hogy művészeti alkotásként inspirál bennünket, és elemeit, részeit gondolatban darabokra szedve találjuk meg a szépséget, a lehetőséget benne. Olyan témákból nyerek ihletet, amit mások nem vesznek észre, nem találnak érdekesnek, és nem gondolnák, hogy képzőművészeti szerepük is lehet. Inspirált még az előző féléves rajz projekt, ahol a variabilitás-flexibilitás témakörével foglalkoztunk. Én erről a jó értelemben vett káoszra asszociáltam, amit a különböző rendszerek találkozásával mutattam be. Alkottam egy vonalrendszert, amit többféle variációban vittem fel pauszokra, majd egy makettet, amivel mozgatni lehetett ezeket a rétegeket egymáson, így mindig más és más kép jött létre. Itt is fontos szerepet játszott a transzparencia, amihez az egyik kedvenc anyagom a pauszpapír, hogy a vonalrendszerek egyszerre, de mégse egyforma erősséggel jelenjenek meg. Így a teljesen egyszerű mérnökies, érzéstelen vonalak összességéből jött létre egy finom, érzésekkel teli, variálható kép. Az itt tapasztaltakat átvittem a mostani alkotásomba. Rájöttem, hogyan tudok életet lehelni szimpla vonalakba, és hogyan tudok

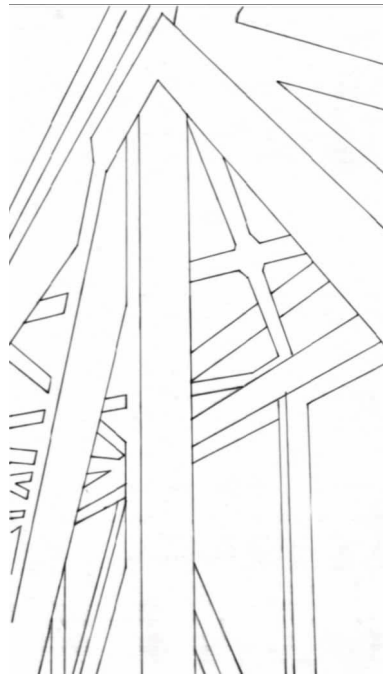
egyszerű formákkal izgalmas összhangot megvalósítani. A mostani projektem is hasonlóan variabilis, mivel többféleképpen lehet elhelyezni a rétegeket egymáson, ezen kívül installálás után is különböző szemszögből figyelve, más és más képet kapunk.

Folyamat:

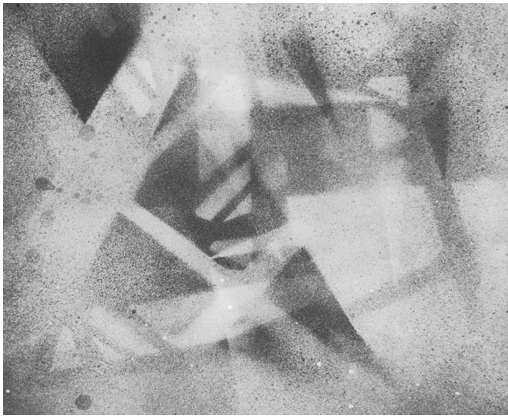
Elméleti:

Gyakran észreveszek különböző absztrakciókat a mindennapi élet jelenségeiben. Így történt ez tavasszal is, amikor a Népszigetre kellett középületet tervezni, és engem már a híd, ami oda vezetett, is megfogott. Ezt lefényképeztem, megszerkesztettem, melyből egy síkszerű absztrakt formát kaptam. Az volt a célom, hogy ezt mások számára is érdekessé tegyem, a transzparens felületek játékával, az anyagok és a színek találkozásával ezt a rideg képet érzelmi síkra vigyem át. Az emocionális töltet megszerzéséhez jó eszköz az áttűnések alkalmazása, amitől érzékeny, finom felületek jönnek létre. A markáns elemek és a kivágások által felfedezhetjük a képben a dinamikát és a hirtelen, intenzív érzések kialakulásának erejét.

Gyakorlati:

Az elején három darab kis képből indultam ki, amiket ugyanúgy fűjasos-letakarásos technikával készítettem. A méretük miatt, ezekkel a képekkel nem tudtam elérni a kívánt hatást. Tehát fel kellett nagyítani a őket, erősíteni a formákat, hogy felkeltse a figyelmet. A képek megalkotásakor pusztán az érzésekre impulzusokra hagyatkoztam, majd az első installálásnál kezdődött a tudatos kompozíció alkotása. Itt kiderült, hogy bátrabban használhatom a dekollázs technikát, ekkor felfedeztem, hogy mely helyeken szeretném teljesen átláthatóvá tenni az alkotást.

Technika:

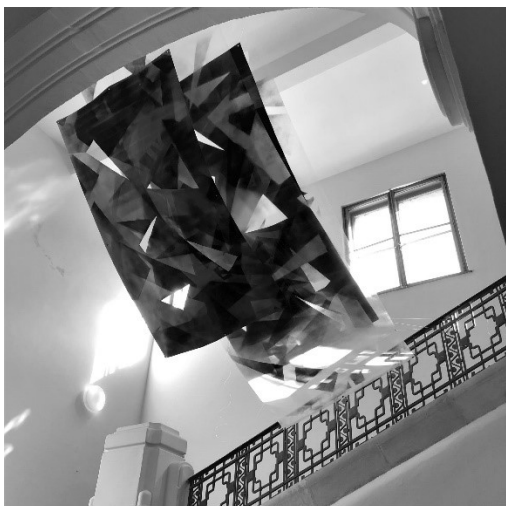
Néhány évvel ezelőtt foglalkoztam először a fűjasos technikával. Kipróbáltam többféle eszközt, a fixatív fűjocsövet és a festék spray-t. Az utóbbi módszerrel szimpatizáltam jobban, ezt alkalmazva gördülékenyebben és precízebben tudtam dolgozni. Ezzel az eszközzel először egy teljesen kötetlen képet festettem, majd egy másik irányvonalon elindulva, sablon segítségével bizonyos részeket kitakarva más jellegű kompozíciókat készítettem. Ezek lettek az alapjai a projektemnek, és itt tettem szert némi jártasságra a fűjasos-letakarásos technikában. Ekkor még szürkelemezre dolgoztam, melyet később, – igazodva a koncepcióhoz – más anyagokra cseréltem le. Mivel maga a kép transzparens hatást kelt, így ezt tovább fejlesztve több réteget hoztam létre. Ehhez választottam egy áttetsző PVC asztalvédő fóliát, és egy molinó anyagot, amit kivágásokkal tettem átláthatóvá. A választás másik fő szempontja volt, hogy az anyagok elviseljék a kifeszítés igénybevételét. Így az egész alkotás ténylegesen is transzparens lett, és a különböző rétegek hatnak egymásra. A kollázs technikát nagyon kedvelem és szeretem is alkalmazni a munkáimban, ami itt is megjelenik a különböző anyagok találkozásával. Viszont a dekollázs technika formabontósága, impulzusának ereje, szerintem lényeges egy nagyobb volumenű alkotásnál, és jó kifejező eszköz, megmutatja a dolgok másik oldalát is. Ezeket a technikákat én előszeretettel alkalmazom tervrajzokon is.

Installáció:

Manapság nagyon elterjedt az installáció, mint művészeti ágazat. Én eddig egyszer próbáltam ki az installáció egyik fajtáját, a landart-ot. Két éve egy művésztelepen adódott rá lehetőségem, itt több kis csoportban csináltunk közös munkákat. Ebben az irányzatban a természettel való kapcsolatra helyezük a hangsúlyt, tehát a természetbe telepítjük és a természet adta anyagokból dolgozunk.

Mivel hozzám közelebb áll az építészet világa, a munkám alapja is egy építészeti alkotás, a híd, tehát egyértelműen adódott, hogy az installáció helyszíne egy épület lesz. Olyan helyet kerestem az elhelyezésre, ahol kapcsolatba tud lépni a környezetével, ami az én esetemben az épület maga. Fontosnak tartottam, hogy építészeti szempontból is jelentéssel bírjon. Egy olyan teret más kontextusban is lássunk, amit minden nap használunk. A nem szokványos helyszín miatt az alkotás is más értelmet nyer, plusz mondanivalóval töltődik meg. Itt is fontos szerepet játszik az átláthatóság, mivel így a kép kompozíciójába mindig beletartozik a környezetének kiegészítése.

Elhelyezés:

Az egyetem lépcsőháza ihletett meg elhelyezés kapcsán. Ez a helyszín már másodszor fogott meg, először digitális kollázssal alkottam egy képet róla. A lépcsőház orsóterében képzeltem el az installációt, ami lehetővé teszi, hogy egy teljesen más, sőt többféle szemszögből tudjunk ránézni az alkotásra. Munkám sajátosságából adódóan szükség volt megfelelő megvilágításra, amit a nagy ablakokon beáramló természetes fény biztosított. A lépcső, mint vertikális híd, összeköttetést hoz létre. A lépcsőházban különösen érdekesnek tartom az orsóteret, ami egy légüres tér, és mégis e köré fűződik fel a lépcső. Paradox módon, ez a légtér ad tartást az egész szerkezetnek, ami tömör, fizikailag érzékelhető lépcsőkarok által létrehozott rendszernek a magja. Úgy gondolom ez a lelki, transzcendens váza ennek a pusztán fizikai, mérnöki szerkezetnek, a lépcsőháznak.

Absztrakt:

Pár éve felkeltette a figyelmemet az absztrakt képalkotás digitális és manuális formája is. Tetszik, hogy a valóságtól teljesen elvonatkoztatott műveket lehet létrehozni, hogy bizonyos dolgokat teljesen más felfogásban is elő lehet adni. Ezáltal művészeti szempontból kitarul a világ. Teljesen kötetlenül lehet kezelni a formákat, anyagokat, színeket és akár pusztán az érzésekre támaszkodva lehet alkotni.

Szerintem az absztrakt irányzattal lehet az asszociációk lehetőségét maximálni, nem kötelező konkrétumot látni benne, nincs rá szabály, hogy mit ábrázol, és az mit jelent. Sokkal szabadabb, ezért mindenki saját magának tudja értelmezni, ezáltal személyesebbé válik. Ezek a különböző, esetleg ellentétes látásmódok találkoznak a mű által.

„Úgy nincs, ahogy van.
Minden, cakkpakkban.
Nincs az, hogy érvénye van.
Hol túl beszélve.
Hol néma félbe.
Nincs két-fele-egésze.”

Tandori Dezső